

EL LERROUXISME ARRIBA A LA SELECTIVITAT

Maria Lluïsa Pazos (Barcelona)

No es tracta, evidentment, que d'ara endavant tots els lerrouxistes hagin de tenir un títol universitari —les actituds ofensives contra l'única llengua pròpia de Catalunya sempre han gaudit de gran acceptació i de gran vitalitat a casa nostra amb títol o sense—, sinó que ara el lerrouxisme és practicat amb especial virulència per un ampli sector de professors de llengua i literatura catalanes que s'entesten a rebaixar encara més la ja prou malmesa dignitat i la mai no assumida necessitat del català.

Heus ací que a hores d'ara ni cal anar a València si hom vol assistir a l'espectacle vergonyós del pacte lingüístic ni cal atribuir a «sectors escadussers del vell espanyolisme» els atemptats contra la llengua.

Tothom accepta que als països civilitzats d'Europa un alumne no pugui entrar a l'universitat si no té un domini de la llengua del país, però quan es tracta de la competència lingüística en català són precisament els professors d'aquesta llengua els qui demanen unes rebaixes indignes i del tot incoherents amb el mínim sentit de responsabilitat professional. L'autoodi i la negligència no troben d'altres subterfugis que frases demagògiques de l'estil de «el català és molt difícil i s'han de permetre més de deu faltes», «si no fem rebaixes l'alumne trobarà antipàtica l'assignatura», «els castellanoparlants no tenen cap necessitat de saber el català correctament i, al cap i a la fi, no el parlen mai», etc.

De fet, són els mateixos arguments que han esdevingut «recursos legals» presentats per sindicats contra el decret que obligava els professors a conèixer les dues llengües oficials, llevat que ara els professors són

precisament de català i que han canviat els recursos per amenaces i coaccions al coordinador general de llengua catalana de C.O.U.

Davant aquests fets, caldria recordar a aquests professors

1) Que qualsevol professor ha de dignificar l'assignatura que imparteix, la qual cosa no s'adiu amb qualsevol professor que pressuposa que la dificultat cal equilibrar-la amb la ignorància.

2) Que ja és hora que el català deixi d'ésser la «quarta maria» de l'ensenyament, «la maria de les faltes d'ortografia» per tal d'esdevenir la llengua normal d'una nació sense rebaixes.

3) Que la millor manera d'aconseguir que l'alumne respecti allò que aprèn és l'exemple que ha de donar aquell qui ensenya.

4) Que si la situació del català és la situació d'una llengua innecessària i subordinada, el plany demagògic de qui ja l'ensenya i n'exigeix la qualitat d'acord amb aquesta subordinació no aconsegueix sinó convertir el professorat en còmplice actiu de la anormalitat i agressor voluntari de la llengua nacional de Catalunya.

5) Que és precisament el moment d'entrar a la universitat el moment més adient per a exigir una competència digna. No valen, doncs, els arguments de la mala preparació anterior. Aquesta preparació no tindrà sentit si no és adreçada a la rigorositat que qualsevol llengua reclama, que qualsevol examen mereix i que qualsevol alumne necessita per tal de respectar allò que estudia.

Cal explicar, de passada, en què consisteix la prova de català que escandalitza tant els pretesos «amics del poble» i quins són els criteris la rigorositat dels quals ha estat considerada «arbitrària i extemporània». Fa nou anys que els alumnes s'examinen de català a la selectivitat, la qual cosa vol dir que els alumnes que s'examinaran enguany ho saben des dels vuit o nou anys. Si un alumne, per les circumstàncies que siguin, no ha estudiat català més de tres anys pot demanar-ne l'exempció i per tant no

haurà de fer aquesta prova. L'escàndol dels nous fariseus s'ha produït pel fet següent: l'alumne ha de redactar *dues-centes* paraules i cada falta de competència lingüística li rebaixarà un punt dels sis punts que val la redacció. És a dir que, posat que encara li restin quatre punts d'unes preguntes de lingüística, un alumne pot fer cinquanta faltes i ésser puntuat amb un «4». Altrament cal dir que la rigorositat pel que fa a la competència s'ha anat accentuant progressivament al llarg de nou anys i encara ara l'alumne pot fer faltes en català —tan sols descompten un punt— mentre que no en pot fer en espanyol. Heus ací que la pretesa i escandalosa rigorositat de l'examen no arriba a tractar la llengua catalana ni tan sols com a «cooficial» pel que fa a les famoses «faltes». De bell nou el lerrouxisme i la demagògia han trobat una altra escaleta per atemptar contra la dignitat d'una llengua, encara que sigui amb faltes d'ortografia. Heus ací que, malauradament, són els mateixos professors de català —i no els alumnes— els qui, en nom de falsos interessos, han contribuït una mica més a la seva degradació.

L'Associació LLENGUA NACIONAL ha donat suport als criteris lingüístics del coordinador general i ha condemnat aquestes actituds lerrouxistes. La Secció d'Ensenyament de l'Associació ha redactat una carta per tal de denunciar aquest nou atemptat contra la llengua. Aquesta carta serà lliurada al conseller d'Ensenyament el dia 3 de març d'enguany. Cal dir que han estat recollides en una setmana més de cent signatures de professors, alumnes, lingüistes, sindicats, pares de família, etc.

En aquest número de la revista us oferim el text de la carta i un full de signatures. Totes les signatures que ens arribin fins al mes de juny les farem arribar al conseller d'Ensenyament.